Я бачив море.

Сонце купалося в ньому й виринуло кроваве. На його безкрайому дзеркалі хвилювали могутні хвилі. Ті сердиті смертоносні хвилі чогось-то подобріли. Привітні й ласкаві вони були. Не піднімалися високо, не клекотіли, не розбурхувалися.

Вони тільки шуміли з повагом.

Дивний їх той шум!

Станеш йому прислухуватись, то й почуєш в ньому пісню-жалібницю; почуєш, як розмовляють многострадальні лицарі в могилах, як грає тужну пісню кобзар, як кигиче чайка.

І розстелиться перед тобою безмежна країна із широкими степами, високими могилами, глибокими ярами-байраками, зеленими лугами,— й важко тобі стане.

І ти до великого моря докинеш ще одну краплю,*ще одну сльозу...

Хвилями плили відважні моряки і співали пісню, що пере-ймили її від хвиль. Да тільки ж їх пісня огненна, боєва, жива, не мертвецька...

Я бачив море...

Сонце купалося в ньому й виринуло кроваве...